

Nina Retko - O grehu in pokori

Prvič.

Že zdavnaj se je razprodala svojim idealom, prasica. Porivala moške in si jih jemala drugega za drugim. Zakaj tudi njemu ne bi, če že vsem? Tako se je upirala njegovim prijemom, da jo je kasneje za kazen pustil ležati v tisti jasi. Naslikal bi jo lahko. Jaso, drevesa in njo, marjetico, ki so ji po delcih trgali liste njene lepote. Poudaril bi močne ustnice ter obliko ust in okrogla lica. Ujel bo njeno lepoto, da se ne bo mogla starati. Rdeča lica, ki so risala mimiko groze, in rdeča kri, ki je kapljala iz njenih popraskanih neder, so poglobili rdečo barvo njene obleke. Prasica ga ne bo. Pokazal ji bo. Prasica je končala pokončana na jasi sredi gozda na jutro naslednjega dne v pogrebni opravi rdeče barve s pridihom strahu in gneva. Olajšal jo je bolečin, ki bi jih imela ob rojevanju otrok, staranju, življenju v plenica in na vozičku. Tip si ga lahko skrtači, ženska je leglo odpadkov, koš ne vrednih izpljunkov, lahko se jo poriva, ona ga že ne bo, prekleta kurba.

Drugič.

Jutro po tem je čakala, da se je zbudil in videl, kako zapira vrata njegove sobe. »Brez sledi« je njen moto, dobila je, kar je hotela, poljuba za dobro jutro tako nikoli ni bilo. Verižico, ki jo je sinoči odložila na umivalnik, je vzela in zaprla vrata v njegovo življenje. Spet ta šok ob odpiranju vrat v zunanji svet, še izmuzne se lahko pomenljivim pogledom njegovih cimrov in ... Zmagovalka stopi na pot, ki pelje v isto zgodbo naprej. Veseliti se življenja zaradi novega dne ni bil njen način. Gledati izraze in občutke ljudi – na vrtu, ko igrajo nogomet, ko se radostijo ob redukciji časa, momentarnega užitka in stanja. Ljudi, ki lažejo in delajo to na način, ki je logičen, družbeno sprejemljiv. Odgovorno plačevanje in pomenkovanje v vsem razumljivem jeziku, ki njej to ni bil. Bil je dolgčas, ko je gledala to komunistično stanje, polno kapitalističnega nakladanja. Delati pridno krinko dekleta iz ozadja, nakladalke vsega in boga. Spretna je, stvari ji gredo dobro od rok in jih je nešteto. Zapecati tipa z mnogo mnogo keša in ga pustiti v čakanju, da polize njen sladoled, je njena finta že dolgo let. Nič slajšega ni od izgovora, da si gre napudrat nos, tako filmsko, tako ne-resno, neresnično, da se smeji že, ko se dviga po stopnicah in komaj drži za kljuko, ker ji smeh nagaja in izsili iz nje tisto, kar je. Ženska si med pitjem ne gre napudrat nosa, to naredi prej, da ji ni treba med. Ona se splazi, na slabo osvetljeno ulico in zadiha. Svež zrak. Nikogar ni, ki bi ji lahko dal kaj otipljivejšega od izrastline med nogami, kot da se gremo maraton ubijanja čustev. Kaj išče, to ne ve in gre vsak ponedeljek ponovno v trgovino in vzame s polic, kar pride. In če ne, obstaja še vedno torek, in kar pride, vedno odide. In spet naslednji dan nova nevednost.

Tretjič.

Ležala je še tam teden dni, preden so jo odpeljali na varno. Na hladno. Raztrganine so bile

Prispeval Nina Retko
Petek, 22 Maj 2009 08:00

preveč očitne, da bi lahko sklepali kaj drugega, in sprožil se je postopek proti storilcu. Prijeli so ga tretji dan po ponedeljku, javnost se zgraža, da to ni normalno. Ko te podre nek hlod, ki pričakuje, da boš srečen, ker se vsuje nate in torpedira do lastnega fantastičnega zaključka, zares mogoče ni normalno. Pohujšljivke ni več in svet je dvakrat rešen; nimfomank in psiho norcev. Odslej naprej so odnosi pospravljeni pod pravkar pogrnjeno mizo s krožniki za govejo juho in otroci so v ponos družini. Spodobnost za zaprtimi vrati se v spalnicah prelevi v morilska klanja, kdo bo koga, zmagovalec je že znan, a vseeno, važno je, kdo bo koga nasadil.

Zadnjič.

Na trati pred bencinsko postajo sedi množica pisanih ljudi, ki si v soparnem vremenu prižigajo cigarete kot bi prižigali žlahtno zeleno začimbo. Vsi se smeji in so veseli, ker se bliža koncert, ker jim nosijo piva in ker vdihavajo bencinske hlape. Zdi se, da je prisotno podoživljanje Woodstocka iz leta 1979 - sicer nihče ni bil tam, ker so še vsi premladi, a je polno dolgolascev, ki s svojimi kretnjami govorijo drugače in vsak razume Janis Joplin z njenimi dejanji vred. Depeche Mode še nikoli niso tako zažigali, kot ta trenutek, ko je skupina trinajstletnikov ponosno pela »Take On Me« z mislijo, da je to najboljši komad skupine ... Verjetno bi lahko bil, le da bi se morali roditi nekje na Švedskem.

Ko so se odprla vrata stadiona, se je prizorišče napolnilo s peščico starejših in mnogimi trumami mlajših generacij, ki so se rinile v prve vrste. V spremstvu staršev ali otrok, bilo je srečno in zabavno in svet je spet zavrtel svoj tir v pravo smer. In potem so minila leta, ko so otroci staršev postali dovolj samostojni, da so lahko sami odšli v veliko mesto in obrnili hrbet periferiji ter zaužili zrak, ki je globoko v podzavest prinašal trohnobo misli in duha.

Tako vsi odrastejo. Tako vsi začenjajo svojo pot. Pot greha in pokore.